

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D. a soudců Olgy Stránské a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D. ve věci **žalobkyně: K. M.**, bytem Ž. 21, N., zastoupené Mgr. Lukášem Venclem, advokátem se sídlem V Pražské bráně 74, Beroun, proti **žalovanému: Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, **za účasti osob zúčastněných na řízení: 1) M. K.**, bytem Š. n. 464, B., **2) P. K.**, bytem Š. n. 464, B., zastoupený JUDr. Jiřím Obršlíkem, advokátem se sídlem Havlíčkova 1735, Beroun, **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 6. 2014, čj. 066539/2014/KUSK, sp. zn. SZ 170088/2013/KUSK REG/PZ,**

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Osoby zúčastněné nemají právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Společnou žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně spolu s V. Ch. domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jejich odvolání směřující proti výroku I. rozhodnutí Městského úřadu Beroun, odbor výstavby (dále jen „stavební úřad“), ze dne 12. 9. 2013, čj. MBE/52867/2013/VÝST-S, spis. zn. 1120/2009/VÝST. Tímto výrokem uvedeného rozhodnutí stavební úřad zamítl společnou žádost žalobkyně a V. Ch. o dodatečné povolení stavby dle § 129 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2013, a to v rozsahu žádosti o dodatečné povolení provedené přístavby rekreačního objektu č.e. X na pozemku parc. č. st. X v k. ú. Ž. Stěžejním důvodem pro zamítnutí žádosti o dodatečné povolení stavby bylo stanovisko Městského úřadu Beroun, odboru životního prostředí (dále jen „vodoprávní úřad“), ve spojení s vyjádřením Krajského úřadu Středočeského kraje, odboru životního prostředí a zemědělství (dále jen „nadřízený

vodoprávní úřad“) poukazující na skutečnost, že přístavba rekreačního objektu se nachází v aktivní zóně záplavového území a vztahuje se na ni zákaz ve smyslu § 67 odst. 1 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2013.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 19. 8. 2014, čj. 3 A 92/2014-14, věc postoupil zdejšímu soudu jako soudu místně příslušnému.

Krajský soud v Praze následně usnesením ze dne 12. 9. 2014, čj. 48 A 35/2014-20, vzal na vědomí zpětvzetí žaloby V. Ch. a v řízení pokrčoval pouze s žalobkyní.

Žalobkyně namítá zkrácení svých práv spočívající v tom, že správní orgány nezjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Dle žalobkyně byl skutkový stav zpochybněn zejména rozhodnutím stavebního úřadu a stanovisky dotčených orgánů, zejména Povodí Vltavy, státní podnik (dále jen „Povodí Vltavy“). V roce 2009 započala s prováděním stavebních úprav a přístavby rekreačního objektu, které jí byly rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 25. 8. 2009 dodatečně povoleny. Toto rozhodnutí o dodatečném povolení stavby bylo podepřeno též stanoviskem Povodí Vltavy, přičemž tento souhlas byl dán v souladu s § 17 odst. 1 písm. c) vodního zákona a v souladu s příloženou projektovou dokumentací. Žalobkyně rozporuje, že by se uvedený souhlas podle vodního zákona vztahoval pouze ke stavebním úpravám, neboť součástí žádosti o stanovisko byla projektová dokumentace zahrnující též přístavbu rekreačního objektu. V této souvislosti považovala za podstatné, že všem dotčeným orgánům (za které označila správu CHKO, Povodí Vltavy a Městský úřad v Berouně, odbor výstavby) byly od počátku předkládány žádosti s projektovou dokumentací znějící na přístavbu a stavební úpravy rekreačního objektu, z čehož žalobkyně dovodila, že se stala obětí slovních hříček správních orgánů a byla uvedena v omyl. V původních vyjádřeních k její žádosti bylo jejímu záměru vyhověno, jelikož byl shledán v souladu s právními předpisy. Stavební úřad vydal dne 19. 5. 2010 souhlas s užíváním stavby rekreačního objektu podle § 120 stavebního zákona, čímž nastala situace, že jedním rozhodnutím bylo zrušeno dodatečné povolení stavby k přístavbě rekreačního objektu, ale tentýž správní orgán vydal pravomocné kolaudační rozhodnutí. Dle žalobkyně se jedná o posouzení následků zrušení rozhodnutí o dodatečném povolení stavby ve vztahu k navazujícímu kolaudačnímu rozhodnutí, což považuje za vnitřní rozpor představující dostatečnou pochybnost o správnosti rozhodnutí žalovaného. Na základě platného souhlasu s užíváním stavby nechala žalobkyně stavbu včetně přístavby zapsat do katastru nemovitostí a teprve poté bylo zrušeno dodatečné povolení. Hrozí jí teď odstranění dokončené a zkolaudované stavby na vlastní náklady. Kolaudační rozhodnutí však nelze považovat za nicotné, neboť bylo vydáno na základě pravomocného a vykonatelného rozhodnutí o dodatečném povolení stavby. Správní orgány tedy pochybily, neboť na základě stejných skutečností vydaly nejprve kladné stanovisko a přístavbu rekreačního objektu dodatečně povolily, a nyní chtějí po investorovi, aby po 4 letech od kolaudace a užívání tuto stavbu na vlastní náklady zboural. Žalobkyně má navíc v daném rekreačním objektu trvalé bydliště a splácí na něj hypoteční úvěr.

V doplňujícím podání doručeném zdejšímu soudu dne 30. 12. 2014 žalobkyně odkázala na názor Veřejného ochránce práv a metodiku Ministerstva pro místní rozvoj z roku 2013, z nichž má vyplývat, že v situacích, kdy dojde ke zrušení stavebního povolení a mezitím uplyne lhůta k přezkumu či obnově kolaudačního rozhodnutí, nelze uplynutí těchto lhůt prolomit vedením řízení o odstranění stavby, přičemž opačný postup je v rozporu s Listinou

základních práv a svobod. V daném případě bylo vydáno rozhodnutí o dodatečném povolení stavby, které nabylo právní moci dne 13. 1. 2010, a souhlas s užíváním byl na základě tohoto rozhodnutí vydán dne 19. 5. 2010. S přihlédnutím k nezadatelnému právu žalobkyně stavbu užívat je třeba považovat napadené rozhodnutí žalovaného za nezákonné.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Upozornil na to, že žalobkyně se snaží vzbudit dojem, že postavila rekreační objekt po vydání povolení a investovala do něj v dobré víře. Daný rekreační objekt byl však již v roce 2009 vystaven bez povolení či opatření stavebního úřadu a dodatečné povolení bylo vydáno až poté. Proti rozhodnutí o dodatečném povolení stavby z roku 2009 bylo podáno odvolání, které žalovaný svým rozhodnutím ze dne 16. 12. 2009 zamítl, avšak rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 13. 11. 2012, čj. 8 A 59/2010-58, bylo toto rozhodnutí žalovaného zrušeno a věc mu byla dána k novému projednání, přičemž v době rozhodování městského soudu byl souhlas s užíváním ze dne 19. 5. 2010 již více jak dva roky vydán. Žalovaný dále uvedl, že s prováděním stavby rekreačního objektu bylo před jejím dodatečným povolením nejen započato, ale byla před svým dodatečným povolením také již dokončena, proto žalobkyní zmiňované investiční prostředky směřovaly nejprve do „černé stavby“, která byla povolena až následně. Nikdy tedy nenastala situace, že by žalobkyně stavbu prováděla v dobré víře. Žalobkyně legalizovala užívání stavby rekreačního objektu ještě v době, kdy bylo rozhodnutí o jejím dodatečném povolení zrušeno městským soudem.

Osoba zúčastněná 1) k žalobě pouze uvedla, že v souvislosti se stavbou daného rekreačního objektu je od roku 2007 zasahováno do jejího práva na řádné užívání její nemovitosti.

Osoba zúčastněná 2) rovněž namítala, že v souvislosti se stavbou rekreačního objektu je od roku 2007 zasahováno do práva na řádné užívání její nemovitosti. Ve skutečnosti bylo se stavbou započato již roku 2007, a to bez povolení. Správní orgány tedy postupovaly zákonným způsobem, pokud zamítlly žádost o dodatečné povolení části rekreačního objektu odporující limitům daného území, a jejich rozhodnutí jsou založena na řádně zjištěném skutkovém stavu. Původní vydané rozhodnutí o dodatečném povolení stavby vycházelo z podkladů, v nichž stavebník tvrdil, že se nejedná o část stavby spojenou se zemí pevným základem a snadno odstranitelnou v případě povodně, nyní však žalobkyně uvádí, že odstraněním stavby dojde ke znemožnění užívání stavby. Osoba zúčastněná dále poznamenala, že žalobkyně předmětnou rekreační chatu již delší dobu neužívá, ale poskytuje ji manželům P. a R. P.. K prokázání těchto tvrzení osoba zúčastněná 2) navrhla důkaz ohledáním nemovitosti, výslech žalobkyně a výslech manželů P. jako svědků. Žalobkyně není v situaci, kdy by uvedením stavu do souladu se zákonem pozbyla svého bydlení, odstraněním nepovolené přístavby se rekreační objekt pouze uvede do souladu se zákonem, resp. s limity záplavového území. Žalobní argumentace nepříznivými majetkovými důsledky není relevantní, neboť stavebník (V. Ch.) si byl jednoznačně vědom nezákonnosti umístění stavby na daném pozemku i případných sankcí z toho vyplývajících. Osoba zúčastněná proto navrhla, aby soud žalobu zamítl a uložil žalobkyni povinnost náhrady nákladů řízení.

Z předloženého správního spisu zjistil zdejší soud následující relevantní skutečnosti:

Žalobkyně je vlastníkem pozemků parc. č. X a parc. č. X v k. ú. Ž. Na pozemku parc. č. X se nachází stavba rekreačního objektu (stavba č. e. X), která zabírá celou jeho plochu. Tento pozemek s rekreačním objektem je ze všech stran obklopen travnatou plochou tvořící

pozemek parc. č. X, který na severovýchodní straně (kde je situován pozemek s rekreačním objektem) sousedí s pozemky parc. č. X a X ve vlastnictví osob zúčastněných. Dne 27. 2. 2009 byla stavebnímu úřadu doručena společná žádost žalobkyně a V. Ch. (který byl tehdy podílovým spoluvlastníkem pozemků vlastněných nyní pouze žalobkyní) o dodatečné povolení přístavby a stavebních úprav rekreačního objektu. Stavební úřad v reakci na tuto žádost v průběhu jednoho dne oznámil účastníkům zahájení řízení o odstranění stavebních úprav a přístavby rekreačního objektu, a zároveň vydal usnesení o přerušení řízení o odstranění stavby do doby vydání dodatečného povolení, jehož zahájení současně oznámil účastníkům. V rámci řízení o dodatečném povolení uplatnily osoby zúčastněné četné námítky, jejichž těžiště spočívalo především v argumentaci, že stavebník nechal bez příslušného povolení či opatření stavebního úřadu umístit v blízkosti stávajícího rekreačního objektu samostatné stavební buňky a následnými stavebními úpravami je přičlenil ke stávajícímu rekreačnímu objektu, čímž rozšířil jeho půdorys a fakticky tak provedl přístavbu. Stavební úřad obdržel v průběhu řízení mj. následující (z hlediska žalobních bodů relevantní) podklady: závazné stanovisko správy CHKO ze dne 23. 2. 2009, jímž byl vysloven souhlas s realizací záměru, neboť záměr byl umístěn ve III. zóně CHKO, navržené řešení bylo v souladu s územním plánem a správa CHKO neshledala dopad na zájmy ochrany přírody a krajiny; dále závazné stanovisko orgánu územního plánování ze dne 17. 3. 2009 uvádějící, že navržená přístavba a stavební úpravy rekreačního objektu jsou v souladu s územním plánem a jsou přípustné; vyjádření Povodí Vltavy (coby správce povodí dle § 54 odst. 1 vodního zákona) ze dne 2. 6. 2009, v němž bylo uvedeno, že stavba rekreačního objektu je situována v aktivní části záplavového území; souhlas vodoprávního úřadu ze dne 21. 7. 2009 vydaný podle § 17 odst. 1 písm. c) vodního zákona s provedením stavby v záplavovém území.

Dne 25. 8. 2009 vydal stavební úřad rozhodnutí, kterým přístavbu a stavební úpravy rekreačního objektu dodatečně povolil. Osoby zúčastněné napadly toto rozhodnutí odvoláním, které však žalovaný dne 16. 12. 2009 zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. Toto rozhodnutí žalovaného napadla osoba zúčastněná 2) správní žalobou u městského soudu, ve které mj. namítala, že došlo k obcházení § 67 vodního zákona spočívajícího v zákazu umísťování nových staveb v záplavovém území. Městský soud žalobě vyhověl a shora již označeným rozsudkem ze dne 13. 11. 2012 rozhodnutí žalovaného zrušil. Městský soud shledal, že z rozhodnutí žalovaného nebylo jednoznačně patrné, zda se fakticky jednalo pouze o rekonstrukci stávající stavby či o změnu stavby spočívající v přičlenění stavby další (v přístavbě), přičemž v případě přístavby se bylo třeba vypořádat se zákazem dle § 67 vodního zákona. Žalovaný v návaznosti na to svým rozhodnutím ze dne 15. 4. 2013 zrušil rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 25. 8. 2009 a vrátil mu věc k novému projednání.

Stavební úřad v rámci nového řízení požádal vodoprávní úřad o vydání jednoznačného stanoviska, zda stavební záměr žalobkyně a V. Ch. je akceptovatelný z hlediska omezení § 67 vodního zákona. Vodoprávní úřad ve vyjádření ze dne 2. 8. 2013 uvedl, že stavební záměr je akceptovatelný v rozsahu stavebních úprav rekreačního objektu spočívajících v zateplení, výměně oken, přestřešení mobilních buněk a stávajícího objektu a dodatečného ukotvení mobilních buněk. V reakci na závazné stanovisko vodoprávního úřadu osoba zúčastněná 2) namítala, že připojené mobilní buňky nejsou samostatnými prvky, ale tvoří nedílnou součást stávajícího rekreačního objektu a jsou tudíž jeho přístavbou, jejímž provedením došlo k podstatnému zvětšení zastavěné plochy a půdorysu stavby, což ovšem vodoprávní úřad při hodnocení možného zákazu dle § 67 vodního zákona vůbec nezohlednil. Dne 12. 9. 2013

stavební úřad vydal rozhodnutí, jehož výrokem I. žádost žalobkyně a V. Ch. zamítl v rozsahu, v němž bylo žádáno o dodatečné povolení přístavby rekreačního objektu; výrokem II. žádosti vyhověl v rozsahu, v němž bylo žádáno o dodatečné povolení stavebních úprav rekreačního objektu; výrokem III. rozhodl, že nestanovují žádné podmínky pro provedení stavby, neboť je již dokončena; konečně pak výrokem IV. rozhodl o jednotlivých námitkách účastníků řízení, přičemž vyhověl námitce osoby zúčastněné 2) upozorňující na situování dodatečně povolované stavby v záplavovém území a zákaz plynoucí z § 67 vodního zákona. Stavební úřad považoval obsah stanoviska vodoprávního úřadu za nejasný, a proto si sám učinil úsudek o možnosti povolit přístavbu ve vymezené aktivní zóně záplavového území, přičemž rozsah aktivní zóny určil s přihlédnutím ke stanovisku Povodí Vltavy, načež vyhodnotil, že s ohledem na omezení plynoucí z § 67 odst. 1 a 2 vodního zákona nelze schválit dodatečné povolení v rozsahu přístavby.

Proti výroku I. uvedeného rozhodnutí podala žalobkyně s V. Ch. odvolání, v němž argumentovali v zásadě obdobně jako v nyní projednávané žalobě. Žalovaný v průběhu odvolacího řízení požádal nadřízený vodoprávní úřad o potvrzení či změnu závazného stanoviska vodoprávního úřadu. Nadřízený vodoprávní úřad poskytl dne 13. 3. 2014 své vyjádření, k němuž připojil usnesení (podřízeného) vodoprávního úřadu ze dne 6. 2. 2014. Z odůvodnění tohoto usnesení vyplývá, že vodoprávní úřad postupem podle § 156 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“), zrušil své stanovisko ze dne 2. 8. 2013 s účinky ke dni jeho vydání s odůvodněním, že tak činí na základě zjištění, že toto sdělení je v přímém rozporu s § 67 odst. 1 vodního zákona. Nadřízený vodoprávní úřad pak ve svém vyjádření poukázal na obsah zmiňovaného usnesení, načež konstatoval, že stanovisko (podřízeného) vodoprávního úřadu ze dne 2. 8. 2013 je zrušené, a dodal, že původní souhlas vodoprávního úřadu ze dne 21. 7. 2009 vydaný podle § 17 odst. 1 písm. c) vodního zákona je třeba s ohledem na závěry rozsudku městského soudu považovat nadále za platný, ale pouze ve vztahu ke stavebním úpravám. V závěru svého vyjádření pak s odkazem na projektovou dokumentaci uvedl, že v případě projednávané přístavby se nejedná o údržbu stavby ani stavební úpravy ve smyslu § 2 odst. 5 písm. b) a c) stavebního zákona, jež by bylo možno provádět na stavbách existujících v záplavovém území. V návaznosti na to vydal žalovaný dne 4. 6. 2014 rozhodnutí (napadené projednávanou žalobou), kterým odvolání zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu v rozsahu napadeného výroku I. potvrdil. Žalovaný dospěl k závěru, že přístavba rekreačního objektu byla nade vší pochybnost realizována bez příslušného povolení či opatření stavebního úřadu, a proto je na stavebnících, aby prokázali podmínky dodatečného povolení, v tomto případě však byla přístavba situována v aktivní zóně záplavového území, kde ji povolit nelze.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“)], jakož i řízení předcházející vydání rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.). Soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žádný z účastníků v zákonné lhůtě na základě výzvy soudu neprojevil svůj nesouhlas s takovým postupem soudu. Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud předně nemůže vyhovět žalobní námitce, podle níž by podklady poskytované pro účely vydání prvního (již zrušeného) rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 25. 8. 2009 nějakým způsobem zpochybňovaly skutkový stav zjištěný správními orgány pro účely rozhodnutí napadeného nyní projednávanou žalobou. To platí zejména pro žalobkyni zmiňované vyjádření Povodí Vltavy ze dne 23. 2. 2009, které nejenže žádným zásadním způsobem nezpochybňuje skutková zjištění žalovaného či stavebního úřadu, ale dokonce ani nehovoří ve prospěch dodatečného povolení žalobkyní realizované přístavby. Odkazované vyjádření Povodí Vltavy jednoznačně stanoví, že rekreační objekt žalobkyně se nachází uvnitř aktivní zóny záplavového území, a tudíž na něj dopadá omezující režim dle § 67 odst. 1 a 2 vodního zákona. Předmětné vyjádření naopak nijak neřeší, zda je přístavba rekreačního objektu žalobkyně v daném záplavovém území zakázaným či tolerovaným záměrem, neboť toto posouzení přenechává stavebnímu úřadu. K právní povaze vyjádření Povodí Vltavy ze dne 23. 2. 2009 zdejší soud poznamenává, že bylo poskytnuto jako podklad správce povodí pro určení rozsahu záplavového území, z jehož obsahu stavební úřady při své činnosti mohou (tedy nutně nemusí) vycházet, jak výslovně vyplývá z § 66 odst. 5 vodního zákona. Z tohoto důvodu předmětné vyjádření Povodí Vltavy sice nemá charakter závazného stanoviska ve smyslu § 149 odst. 1 správního řádu, nepochybně se však jedná o kvalifikovaný podklad pro úsudek orgánů stavební správy o tom, kam až sahá záplavové území toku řeky Berounky a jeho aktivní zóna. Žalobou nyní napadené rozhodnutí (stejně jako jemu předcházející rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 12. 9. 2013) přitom zcela jednoznačně vychází ze závěru, že objekt žalobkyně se nachází v aktivní zóně záplavového území, což ale přesně koresponduje s obsahem vyjádření Povodí Vltavy ze dne 23. 2. 2009. Není tedy zřejmé, jak by toto vyjádření mělo zpochybňovat skutkový stav zjištěný správními orgány, neboť jeho obsah naopak skutkové závěry správních orgánů zcela podporují.

Ani závazná stanoviska dotčených orgánů uváděná žalobkyní nezpochybňují skutkový stav zjištěný žalovaným. Žalobkyně založila svou argumentaci na mylné úvaze, že kladné závazné stanovisko dotčeného orgánu k jejímu stavebnímu záměru znemožňovalo, aby stavební úřad zamítl její žádost. Tuto úvahu je však třeba poněkud korigovat. Závazné stanovisko samo o sobě nemění, neruší, ani nezakládá žádná práva a povinnosti (k právní povaze závazného stanoviska srov. např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2011, čj. 2 As 75/2009-113), proto žalobkyně s odkazem na obsah závazných stanovisek obdržených v průběhu řízení o dodatečném povolení nemůže dovozovat, že jí realizovaná přístavba rekreačního objektu byla dodatečně povolena. Obsah závazného stanoviska je sice závazný pro výrokovou část meritorního rozhodnutí (§ 149 odst. 1 správního řádu), tato závaznost se však týká pouze problematiky, kterou je dotčený orgán v rámci své působnosti oprávněn řešit. Jinými slovy, smyslem závazného stanoviska je (závazně) zodpovědět otázku, která je pro věc samou významná, ale jejíž řešení nespadá do pravomoci a působnosti orgánu rozhodujícího ve věci samé, nýbrž dotčeného orgánu. Kladné závazné stanovisko však ještě nepředurčuje výsledek konečného rozhodnutí, neboť rozhodnutí ve věci může záviset i na jiných otázkách, které kladné závazné stanovisko nepokrývá. V nyní posuzované věci vydané závazné stanovisko správy CHKO a závazné stanovisko orgánu územního plánování zavázaly stavební úřad v tom smyslu, že provedenou přístavbu rekreačního objektu lze povolit z hlediska zájmů chráněných těmito dotčenými orgány, tedy z hlediska ochrany přírody a souladu s územním plánem. Správě CHKO ani orgánu územního plánování však nepřísluší hodnotit kritéria daná § 67 odst. 1 a 2 vodního

zákona, jejichž nedodržení bylo stěžejním důvodem, proč stavební úřad (resp. žalovaný) žádosti žalobkyně (v části týkající se přístavby) nevyhověl.

Výrok zamítající žádost o dodatečné povolení přístavby rekreačního objektu by mohla prolomit leda kladná závazná stanoviska vodoprávních úřadů, neboť ta jediná mohou být pro stavební úřad závazná z hlediska posouzení zákazu dle § 67 odst. 1 a 2 vodního zákona. Na tomto místě je třeba zdůraznit, že žalobkyně (ani druhý stavebník V. Ch.) v průběhu řízení před správními orgány nikdy výslovně nezpochybnila, že se předmětný rekreační objekt nachází v aktivní zóně záplavového území. Rozporovala pouze to, že by se orgány vodohospodářské správy vyslovily vůči dodatečnému povolení přístavby rekreačního objektu negativně. Výslovně pak poukazovala na existenci souhlasu vodoprávního úřadu vydaného podle § 17 odst. 1 písm. c) vodního zákona, jenž byl udělen v rámci rozhodnutí vodoprávního úřadu ze dne 21. 7. 2009. Krajský soud v Praze připouští, že zmiňovaný souhlas vodoprávního úřadu mohl původně dopadat i na přístavbu, neboť jeho výrok hovoří o souhlasu „...*ke stavebním úpravám rekreační budovy na pozemcích p.č. X a st. X v k. ú. Ž...*“, tedy výslovně počítá i s pozemkem parc. č. X, na kterém je realizováno rozšíření přístavby. Současně je však třeba zdůraznit, že v průběhu řízení o dodatečném povolení stavby probíhajícím v letech 2013 a 2014 se obsah zmiňovaného souhlasu změnil a v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí byl ve vztahu k přístavbě negativní.

Pro výše uvedený závěr je podstatná právní povaha souhlasu vodoprávního úřadu ze dne 21. 7. 2009. Tento souhlas má totiž ve skutečnosti charakter závazného stanoviska, a to i navzdory tomu, že jeho písemné vyhotovení je formálně provedeno jako rozhodnutí. Ustanovení § 17 vodního zákona totiž výslovně nestanoví, zda souhlasy podle něj vydávané mají povahu rozhodnutí či závazných stanovisek, proto je třeba posuzovat charakter každého takto vydaného souhlasu podle kritérií vymezených judikaturou správních soudů (srov. zejm. rozsudky Nejvyššího správního soudu čj. [4 As 52/2012-26](#), případně čj. 2 As 75/2009-113), podle nichž je klíčovým rozlišovacím bodem skutečnost, zda se po vydání daného správního aktu předpokládá vydání ještě nějakého navazujícího úkonu jiného správního orgánu. Proto i pro rozlišení právní povahy souhlasu vydávaného podle § 17 vodního zákona bude podstatné, zda po vydání tohoto souhlasu bude následovat stavebně-povolovací řízení u obecního stavebního úřadu či jiného orgánu veřejné správy, anebo zda půjde o konečné posouzení záměru a nebude již následovat postup jiného správního orgánu, do kterého by se mohl obsah udělovaného souhlasu promítnout (srov. též: H., Z., K., M., S., Z., V., V. *Vodní zákon: s podrobným komentářem po velké novele stavebního zákona k 1. 1. 2013*. 2. vydání. Praha: S., s. r. o., 2013, s. 67-69). Hovoří-li § 17 odst. 1 písm. c) vodního zákona o souhlasu vodoprávního úřadu, kterého je třeba „...*ke stavbám, k těžbě nerostů nebo k terénním úpravám v záplavových územích; ustanovení § 67 tím není dotčeno*“, pak z toho jednoznačně plyne, že souhlas vydaný podle tohoto ustanovení může mít povahu správního rozhodnutí pouze v případě, je-li udělen ke stavbám, jejichž umístění ani provedení nevyžaduje povolení ani jiného opatření stavebního úřadu (§ 79 odst. 2; § 103 stavebního zákona). To však není případ nyní projednávané věci, kde bylo vedeno řízení o dodatečném povolení stavby (§ 129 odst. 3 stavebního zákona), což bez dalšího svědčí tomu, že zde určitý povolovací akt stavebního úřadu vyžadován byl. Povaha souhlasu dle § 17 vodního zákona jako závazného stanoviska pro řízení o dodatečném povolení stavby pak vyplývá i z § 104 odst. 9 téhož zákona, podle něhož vydávají vodoprávní úřady pro řízení o odstranění stavby závazné stanovisko. Pokud se v dané věci vydává dle § 17 vodního zákona souhlas,

pak se nevydává závazné stanovisko. Z toho plyne, že povaha souhlasu a závazného stanoviska je shodná. Ustanovení § 17 odst. 3 pak stanoví, že souhlas je závazný pro orgány postupující dle stavebního zákona. To potvrzuje, že nejde o jiný (nezávazný) úkon dle části čtvrté správního řádu (jako je například vyjádření dle § 18 vodního zákona). Současně to svědčí o tom, že souhlas má materiální účinky závazného stanoviska (závaznost pro správní orgány nikoliv vůči adresátům veřejné správy).

Z výše uvedených důvodů je tak na předmětný souhlas vodoprávního úřadu ze dne 21. 7. 2009 nutno nahlížet jako na závazné stanovisko podléhající režimu § 149 správního řádu. Jeho vydání tudíž ani nezakládalo překážku věci rozhodnuté (§ 48 odst. 2 správního řádu). V novém řízení o dodatečném povolení stavby probíhajícím v roce 2013 proto nic nebránilo stavebnímu úřadu, aby (zejm. v návaznosti na právní názor zrušujícího rozsudku městského soudu) požádal vodoprávní úřad o vydání závazného stanoviska nového, resp. aby sdělil, nakolik je původní souhlas ze dne 21. 7. 2009 použitelný i v tomto novém řízení. Na následné sdělení vodoprávního úřadu ze dne 2. 8. 2013 je tedy nutno nahlížet jako na nové závazné stanovisko. Podala-li poté žalobkyně odvolání proti následnému rozhodnutí stavebního úřadu ve věci samé a v tomto odvolání brojila mj. též proti interpretaci § 67 vodního zákona ze strany dotčených orgánů, pak zcela jednoznačně nastala situace předvídaná § 149 odst. 4 správního řádu, tj. že odvolání směřovalo do obsahu závazného stanoviska. Žalovaný si proto zcela správně vyžádal vyjádření nadřízeného vodoprávního úřadu o potvrzení či změně závazného stanoviska. Ze sdělení nadřízeného vodoprávního úřadu ze dne 13. 3. 2014 lze přitom dovodit, že se závazné stanovisko vydávané v rámci působnosti orgánů vodohospodářské správy změnilo, a to tím způsobem, že souhlas podle § 17 odst. 1 písm. c) vodního zákona byl udělen pouze ve vztahu ke stavebním úpravám, nikoliv však k přístavbě. S ohledem na výše uvedené má soud za to, že žalovaný nemohl dojít k jinému závěru, než že k dodatečnému povolení rekreačního objektu v rozsahu zrealizované přístavby scházely nezbytný podkladový akt vyžadovaný zvláštním právním předpisem, a proto jej nebylo možno povolit.

Krajský soud v Praze nemohl přisvědčit ani žalobní námitce, že by existence souhlasu s užíváním stavby podle § 120 stavebního zákona představovala překážku pro zrušení dodatečného povolení stavby, na základě něhož byl tento souhlas s užíváním vydán. K tomu lze podotknout, že již samotný pojem „*pravomocné kolaudační rozhodnutí*“, kterým je v žalobě opakovaně argumentováno, je značně nepřesný, neboť od účinnosti stávajícího stavebního zákona (1. 1. 2007) se o kolaudaci staveb již nevedou řízení zakončená vydáním kolaudačního rozhodnutí, ale podle typu staveb se udělují toliko souhlasy s užíváním dle § 120 stavebního zákona, nebo kolaudační souhlasy dle § 122 stavebního zákona, které mají charakter úkonů podle části čtvrté správního řádu. K samotné námitce brojící proti nemožnosti zrušit rozhodnutí o dodatečné povolení stavby po vydání souhlasu s jejím užíváním zdejší soud uvádí, že v dané věci došlo ke zrušení dodatečného povolení stavby z roku 2009 v důsledku rozsudku městského soudu vydaného na základě žaloby podané osobou zúčastněnou 2), ovšem tento rozsudek byl vydán až v roce 2012, přičemž správní žalobě osoby zúčastněné 2) zjevně nebyl přiznán odkladný účinek, tudíž nic nebránilo tomu, aby v mezidobí bylo schváleno užívání stavby (kolaudace). Bylo-li v mezidobí užívání stavby schváleno, nejednalo se o překážku bránící pozdějšímu zrušení rozhodnutí o dodatečném povolení stavby v důsledku tehdy probíhajícího soudního řízení u městského soudu. V doplnění žaloby pak žalobkyně v této souvislosti zmínila (blíže nespecifikovaný) názor

veřejného ochránce práv a metodiku Ministerstva pro místní rozvoj z roku 2013, podle nichž důsledek uplynutí objektivních lhůt k přezkumu či obnově „kolaudačního rozhodnutí“ nelze prolomit zahájením řízení o odstranění stavby. K tomu zdejší soud poznamenává, že dosavadní judikatura správních soudů se kloní k opačnému závěru, tedy že provedení stavby v souladu s pravomocným stavebním povolením (resp. dodatečným povolením) ani její následné zkolaudování nebrání tomu, aby o této stavbě bylo později vedeno řízení o jejím odstranění, a to i v případě, že titul k užívání stavby (souhlas s užíváním či kolaudační souhlas) již není možno kvůli uplynutí zákonných lhůt zrušit v přezkumném řízení (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne čj. 3 As 92/2013-43, případně čj. 8 Aps 14/2013-28, či čj. 3 Ans 11/2010-193). Tento výklad byl již ostatně navíc podroben i testu ústavnosti (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 16. 12. 2010, sp. zn. III. ÚS 2835/10).

V souvislosti s projednávanou věcí je pak zcela bezpředmětná žalobní námitka týkající se zápisu stavby rekreačního objektu včetně její přístavby do katastru nemovitostí. V tomto směru je třeba striktně rozlišovat mezi stavbou v režimu předpisů stavebního práva (§ 2 odst. 3 stavebního zákona) a stavbou (budovou) coby předmětem katastrální evidence [§ 3 odst. 1 písm. b) až e), popř. g) zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální zákon)]. Skutečnost, že se určitá stavba stala předmětem katastrální evidence, nemá nejmenší vliv na uplatňování předpisů stavebního práva vůči ní. Stejně tak lichá je i žalobní argumentace nepříznivou finanční situací žalobkyně či záměrem užívat předmětný rekreační objekt jako trvalé bydliště, neboť tato argumentace nesouvisí s předmětem daného řízení u soudu, jímž je posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí. Zdejší soud se rovněž ztotožňuje s názorem žalovaného, že při posuzování zákonných podmínek pro dodatečné povolení stavby (§ 129 odst. 3 stavebního zákona) nelze zohledňovat ekonomickou situaci žadatele, jakkoli pro něj může být subjektivně obtížná, přičemž totéž platí i ve vztahu k otázce vyhodnocení podmínek pro případné nařízení odstranění stavby (§ 129 odst. 1 stavebního zákona). Nepříznivými ekonomickými poměry by mohl účastník řízení argumentovat například pro účely stanovení náhradní lhůty pro splnění povinnosti uložené případným rozhodnutím o odstranění stavby [srov. § 109 odst. 2 písm. c) správního řádu], což je však již mimo rámec nyní projednávané věci. V návaznosti na výše uvedené krajský soud nepovažoval za nutné provádět důkazy navržené osobou zúčastněnou 2) [výslech svědků, ohledání rekreačního objektu], neboť s ohledem na rozsah uplatněných žalobních bodů postačoval k posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí skutkový stav zjištěný z předložené spisové dokumentace.

S odkazem na výše uvedené Krajský soud v Praze uzavírá, že žalobu neshledal důvodnou, a proto ji zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žádná z osob zúčastněných nemá právo na náhradu řízení, neboť jim soud neuložil v průběhu řízení žádnou povinnost (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího

správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 18. května 2016

JUDr. Milan Podhrázký, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Bc. Pavlína Švejdvá